

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. M. M. A. W.**,
narozený dne x. x. x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x. x. x č. j. x

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne x. x. x č. j. x se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým nebyl udělen azyl podle ust. § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a současně byla udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o

azyly na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zrušení napadeného rozhodnutí požadoval v rozsahu výroku o neudělení azyly podle § 12 zákona o azyly.

2. Žalobce v žalobě namítal, že během řízení nebyl vůbec seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a nebylo mu tak umožněno se k těmto podkladům vyjádřit a případně navrhnout jejich doplnění. Měl za to, že jeho žádosti nebylo vyhověno v plném rozsahu a mělo mu tedy být umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Na podporu svých tvrzení uvedl judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se touto tematikou. Dále upozornil i na nesprávné vyhodnocení splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azyly podle ust. § 12 zákona o azyly. Nesouhlasil s argumentací žalovaného a měl za to, že všechny zákonné podmínky pro udělení azyly dle ust. § 12 písm. b) zákona o azyly splňuje.
3. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný se měl v rámci řízení zabývat i otázkou, zda by žalobci nemohlo pronásledování hrozit v případě jeho navrácení do Jemenu a také, že se žalovaný blíže nezabýval otázkou, zda v oblasti, kde žalobce před odjezdem z vlasti bydlel, běžně dochází k únosům a nucenému verbování mladých mužů ze strany skupiny Hútí. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že skutečnost, že nepředložil žádný konkrétní důkaz, který by odůvodňoval jeho obav z pronásledování prokazoval, nemůže být dostatečným důvodem pro výrok o neudělení azyly. Sdělil, že jeho obava z únosu a nuceného verbování hnutím Hútí souvisí s azylově-relevantním důvodem, kterým je pohlaví, resp. příslušnost žalobce k sociální skupině mladých mužů v bojeschopném věku a také měl za to, že únos a nucené verbování lze jednoznačně považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azyly. Dle názoru žalobce z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by si žalovaný za účelem posouzení otázky, zda je hnutí Hútí nestátním původcem pronásledování, obstaral jakékoliv konkrétnější informace o zemi původu, a proto považoval odůvodnění žalobce za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí a odkázal na obsah správního spisu. Ve vyjádření zrekapituloval situaci v zemi původu žalobce, azylový příběh žalobce a dospěl k názoru, že důvody k udělení mezinárodní ochrany ve formě azyly v případě žalobce absentují. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce je státním příslušníkem x, arabské národnosti a vyznává sunnitský islám. Vlastní cestovní doklad č. x, který byl platný do dne 7. 4. 2018, jeho platný pas zůstal v holandském azylovém zařízení. Nemá politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani organizace a nebyl nijak politicky aktivní. Posledním místem bydliště ve vlasti bylo město Sanaa, ulice Hael. Do České republiky cestoval přes Jordánsko, kde studoval, s přestupem na Ukrajině. Na území pobýval na základě turistického víza a následně vycestoval autobusem do Holandska, kde požádal o mezinárodní ochranu. V rámci „dublinkého řízení“ byl transferován zpět do České

republiky. Uvedl, že trpí depresemi, ale jiné zvláštní potřeby nebo zdravotní omezení nemá. O udělení mezinárodní ochrany žádá z důvodu války v Jemenu, a protože hnutí Hútí ho chce povolát do armády, jiné důvody neuvedl.

8. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 4. 6. 2019, na jeho žádost v jazyce arabském, za přítomnosti tlumočníka do jazyka arabského. Sdělil, že většinu života strávil ve městě Hajah a také několik měsíců ve městě Sanaa. V září 2012 z vlasti vycestoval za účelem studia v jordánském Ammánu, kde vystudoval vysokou školu zaměřenou na chemické inženýrství. Naposledy se do Jemenu vrátil v roce 2014. K válce v Jemenu uvedl, že většina měst byla bombardována a v zemi probíhaly boje mezi hnutím Hútí a Muqawana. V zemi původu je povinná vojenská služba, jeho bratr byl hnutím Hútí za tímto účelem unesen a žalobce neví, kde se nachází. Popřel možnost vycestovat do Jordánska, kde dříve studoval. Uvedl, že v zemi původu není ani jedno bezpečné místo, kam by se mohl případně vrátit. Informace o dění v Jemenu získává z internetu a od rodiny. V Jemenu zůstala celá rodina žalobce, jejich situace má být špatná, v květnu 2019 měl být unesen jeho třetí bratr, ale on sám problémy s hnutím Hútí neměl. Vypověděl, že v případě návratu do vlasti bude odveden do armády, unesen nebo zabit. V České republice by chtěl dokončit magisterské studium, přihlášku si ale ještě nepodal. Ve vlasti neměl jiné než v pohovoru uvedené potíže.
9. Správní spis pak obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: předávací protokol č.j. CPR-21452-2/ČJ-2019-931200-AZ ze dne 30. 5. 2019, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 6. 2019, informace OAMP Jemen: Bezpečnostní a humanitární situace ze dne 27. 6. 2019, zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v roce 2018 – Jemen ze dne 13. 3. 2019, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-508/ZA-ZA12-P05-2019 ze dne 1. 8. 2019.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
 11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
 12. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
 13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
 14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské*

důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky

15. Podle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.*
16. Městský soud v Praze přisvědčil námitce žalobce, že jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebylo vyhověno v plném rozsahu a mělo mu být tedy umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí dle ust. § 36 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále také „správní řád“). Žalobou napadeným rozhodnutím byla žalobci udělena doplňková ochrana dle ust. § 14a zákona o azylu, žalobce se však v první řadě domáhal udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, tak jak předpokládá dikce ust. § 28 zákona o azylu: „*Mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně.*“, proto když byla žalobci udělena „pouze“ doplňková ochrana, tak mu mělo být umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, neboť přiznání doplňkové ochrany může následovat až v situaci, kdy není žalobci přiznána mezinárodní ochrana ve formě azylu, a tudíž mu není v této části žádosti vyhověno.
17. Ze správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný žalobci neumožnil se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, neboť měl za to, že žalobci vyhověl v plném rozsahu. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že: „*S ohledem na ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, pokud se žádosti účastníka v plném rozsahu vyhovuje, není třeba dát takovému účastníkovi možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve věci.*“ Městský soud v Praze však dospěl k názoru, že žalovaný žalobci nevyhověl v plném rozsahu, a proto mu měl umožnit seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. V důsledku toho, že žalobci nebylo vůbec doručeno předvolání k seznámení se s podklady rozhodnutí, došlo k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
18. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je smyslem ust. § 36 odst. 3 správního řádu, *aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno* (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36).

19. V dalším řízení bude na žalovaném, aby žalobci umožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu a poté znovu rozhodl, přičemž přihlédne ke všem skutečnostem, které v řízení vyjdou najevo.
20. Soud považoval za nezbytné vyjádřit se i k ostatním námitkám žalobce, přestože žalovaný bude muset ve svém dalším rozhodování nově reflektovat i vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí.
21. Stěžejní námitkou žalobce bylo, že bude po návratu do vlasti unesen hnutím Hútí a nucen k následnému nedobrovolnému působení v řadách ozbrojené skupiny. Měl by mu tedy být dle jeho názoru udělen azyl podle § 12 zákona o azylu. Jak konstantně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje ve své judikatuře (např. usnesení ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 - 93, či ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017 - 30), azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, v nichž je žadatel ve své zemi původu „*pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*“ [§ 12 písm. a) zákona o azylu] či má „*odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů*“ [§ 12 písm. b) zákona o azylu]. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60 judikoval, že „*určitá sociální skupina ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotýčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu.*“ Zdůraznil však, že „*rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotýčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu*“. Městský soud v Praze se otázkou naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu zabýval v souladu s touto ustálenou judikaturou. Soud zdůrazňuje to, že se žalobce nepokusil požádat o pomoc státní orgány země původu, které přitom proti aktivitám hnutí Hútí cíleně vystupují, a nevyužil ani možnosti vnitřního přesídlení na území, které není pod kontrolou této organizace. Ze zpráv, které jsou součástí správního spisu, soud zjistil, že: „*frontové linie zůstávají po třech letech bojů z velké části na stejném místě (...) Spojené arabské emiráty získaly kontrolu napříč jižním Jemenem (...)*“, v podrobnostech soud odkazuje na spisový materiál. Z těchto informací je zřejmé, že žalobce mohl využít institutu vnitřního přesídlení a žít v oblasti jižního Jemenu, která není pod kontrolou hnutí Hútí, které ovládá zejména území na severu země. Podmínka odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny tedy nebyla v případě žalobce splněna, neboť se nepokusil požádat o pomoc státní orgány země původu ani se nepokusil využít institut vnitřního přesídlení. Tato námitka žalobce je nedůvodná, protože žalobce by případně mohl pociťovat strach z pronásledování pouze při nevyhnutelném pobytu na území kontrolovaném hnutím Hútí.
22. Žalovaný se na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem

skutečností, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním.

23. Žalobce považoval ve svém případě ozbrojenou skupinu Hútiú za nestátního původce pronásledování. Dle názoru žalobce z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by si žalovaný za účelem posouzení této otázky obstaral jakékoliv konkrétnější informace o zemi původu, a proto považoval odůvodnění žalovaného, že činnost této skupiny není podporována či tolerována státem, který naopak proti této skupině bojuje, za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomu soud uvádí, že žalovaný si obstaral aktuální a relevantní informace k posouzení situace v zemi původu žalobce, konkrétně informaci OAMP Jemen: Bezpečnostní a humanitární situace ze dne 27. 6. 2019, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v roce 2018 – Jemen ze dne 13. 3. 2019. Z těchto zpráv je zřejmé, že hnutí Húti má pod kontrolou zejména území na severu země a že jednotky Jemenské republiky (ROYG) proti tomuto hnutí bojují, žalobce tak mohl přesídlit do oblasti, která je pod kontrolou státu, kde by mu mohla být poskytnuta ochrana před jednáním tohoto hnutí.
24. Žalovaný zcela odpovídajícím způsobem zhodnotil důvody pro neudělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, ovšem v dalším průběhu řízení bude muset při rozhodování nově také reflektovat vyjádření účastníka řízení k podkladům pro vydání rozhodnutí.
25. Městský soud nevyhověl požadavku žalobce, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil pouze v rozsahu výroku o neudělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, neboť v situaci, kdy by žalovaný žalobci udělil azyl podle ust. § 12 zákona o azylu a soudem nebyla zrušena i zbylá část žalobou napadeného rozhodnutí došlo by k situaci, kterou zákon nepředpokládá, a to, že by žalobci byl zároveň udělen azyl a doplňková ochrana. Obdobnou situaci řešil již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. 4 Azs 47/2005 – 96, kdy dospěl k názoru, že: „*Shledá-li krajský soud důvodnou žalobu, jíž se brojí proti rozhodnutí správního orgánu, pouze z důvodu neudělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a v tomto rozsahu následně rozhodnutí správního orgánu zruší, aniž by zároveň zrušil výrok o tom, zda se na žadatele o azyl vztahuje či nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, je takový rozsudek nezákonný, neboť rozhodování podle ustanovení § 91 zákona o azylu je závislé na posouzení primární otázky řízení, tj. zda bude účastníku řízení azyl udělen či nikoli.*“ Tento právní názor později potvrdil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 5. 2006, č. j. 8 Azs 21/2006 – 164.
26. V rozsudku ze dne 29. 11. 2011, č. j. 9 Azs 14/2011 – 302 Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Výrok o udělení či neudělení doplňkové ochrany je tak výrokem závislým, a to v tom smyslu, že je podmíněn výrokem o neudělení azylu, případě o jeho odnětí (viz § 14a zákona o azylu). Nelze tudíž ze strany krajského soudu zrušit rozhodnutí ministerstva vnitra pouze v rozsahu výroku týkajícího se neudělení azylu bez toho, že by byl současně zrušen též výrok o udělení či neudělení doplňkové ochrany. Připuštění této možnosti, která v souzené věci nastala, by vedlo ke stěžovatelem namítané kolizi existujícího výroku o udělení doplňkové ochrany a případného výroku o udělení azylu, což by znamenalo popření základního koncepčního východiska mezinárodní ochrany jako takové, neboť nelze udělit obě její formy najednou; viz*

výše naznačená subsidiarita doplňkové ochrany, jejímž cílem je poskytnutí ochrany pro osoby, které sice nesplňují podmínky pro udělení azylu, ale kteří zároveň vyžadují ochranu z důvodu nebezpečí hrozící vážné újmy. Doplňková ochrana je tedy subsidiární formou ochrany, což znamená, že nepředstavuje nahrazení nebo rozšíření institutu azylu, ale uplatní se pouze v případě, že žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje důvody pro udělení azylu. Z toho dle názoru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že existence výroku o udělení doplňkové ochrany by při případném udělení azylu byla nejen bezpředmětná, ale též nezákonná, a proto bylo na místě zrušit celý výrok rozhodnutí stěžovatele, byť žalobce napadal pouze výrok v části týkající se neudělení azylu.“ Právní názor Nejvyššího správního soudu je dle městského soudu aplikovatelný i v posuzovaném případě, proto soud rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 8. 2019 č. j. OAM-508/ZA-ZA12-P05-2019 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

27. Městský soud v Praze shledal, že ač žalovaný během provádění správního řízení provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v Jemenu, shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu, byly zjišťovány jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch, správní orgán přesto pochybil, když žalobci během provádění správního řízení neumožnil vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.
28. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce byl v řízení o žalobě zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., jejímž předmětem činnosti je právní pomoc cizincům. Žalobce ostatně ani netvrdil, že by mu v této souvislosti vznikly náklady řízení (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017 č.j. 4 Azs 227/2015-58, odst. [26]). Od soudního poplatku pak byl žalobce osvobozen ze zákona [srov. § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení tak nemá. Z uvedených důvodů soud ve druhém výroku žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. března 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně